

Arrestnummer <i>C11587</i> / 2025
Repertoriumnummer 2025 / <i>4030</i>
Datum van uitspraak 5 december 2025
Notitienummer griffie
Notitienummer parket-generaal 2025/PGG/1195 2025/VJ11/528

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

2025/PGG/1195 - 2025/VJ11/528

Not.nr.

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE

tegen

1. nr., (RRN

met Belgische nationaliteit,

geboren

wonende te

- beklaagde -

verdacht van:

als dader in de zin van artikel 66 Strafwetboek, namelijk zij die de misdaad of het wanbedrijf hebben uitgevoerd of aan de uitvoering rechtstreeks hebben meegewerkt:

optrekken of plaatsen van constructie zonder of in strijd met een geldige vergunning

buiten de gevallen bedoeld in de artikelen 4.2.2. tot en met 4.2.4. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, het optrekken of plaatsen van een constructie, met uitzondering van onderhoudswerken, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsvergunning, omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen of omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden, hetzij in strijd met de betreffende vergunning te hebben uitgevoerd, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de betreffende vergunning, hetzij in geval van schorsing van de betreffende vergunning, verder te hebben uitgevoerd,

namelijk door zonder voorafgaande omgevingsvergunning een verharding in steenpuin te hebben aangelegd over een oppervlakte van 15,7 meter op 6,7 meter

(art. 4.1.1., 3° en 9°, 4.2.1., 1°, a), 4.2.2., 4.2.3., 4.2.4., 6.2.1. lid 1, 1°, en 6.3.1. § 1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening ; art. 5, 1°, a), en 6 lid 1 Decreet 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning)

te op een niet nader te bepalen tijdstip in de periode van 1 mei 2020 tot en met 1 juni 2020

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging:

aard en oppervlakte: landgebouw 6a 17ca, tuin 8a 69ca

wijk en nummer van het kadaster:

(landgebouw) en (tuin)

en de eigenaar ervan geïdentificeerd zijnde als:

toebedeling van de kavels door

te

op 17 juli 2020

; ingevolge schenking en
bij akte verleden voor notaris

Vordering herstel

Tevens gedagvaard om, bij toepassing van artikel 6.3.1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, zich te horen veroordelen tot de uitvoering van het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand of de staking van het strijdige gebruik binnen een door de rechter vastgestelde termijn, onder verbeurte van een dwangsom van € 100 per dag bij niet naleving van deze veroordeling.

* * * *

1. De rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, kamer K.17, besliste bij vonnis van 3 maart 2025 op tegenspraak als volgt:

"OP STRAFGEBIED

Op tegenspraak ten aanzien van de beklaagde

Verklaart de feiten van de tenlastelegging voor de beklaagde

bewezen.

Veroordeelt voor de bewezen verklaarde feiten van de tenlastelegging tot **een geldboete van 2.0000 euro, namelijk 250,00 euro verhoogd met 70 opdecimen deels met uitstel zoals hierna bepaald.**

Aangezien de hoofdgevangenisstraf die niet meer dan vijf jaar bedraagt en de beklaagde nog geen veroordeling heeft ondergaan tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden of tot een gelijkwaardige straf die in aanmerking genomen wordt overeenkomstig artikel 99bis van het Strafwetboek en de opgelegde straf een voldoende waarschuwing zal uitmaken om het plegen van andere of analoge misdrijven te voorkomen, gelast dat:

- de tenuitvoerlegging van bovenstaande geldboete zal worden uitgesteld voor de duur van 3 jaar, met uitzondering van 1.000,00 euro, namelijk 125,00 euro verhoogd met 70 opdecimen.

Zegt voor recht dat bij niet betaling binnen de wettelijke termijn de geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van 45 dagen.

Veroordeelt een bedrag van **200,00 euro**, namelijk een bedrag van 25,00 euro verhoogd met 70 opdecimen , te betalen als bijdrage tot de financiering van het fonds

tot financiële hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders

*Veroordeelt tot het betalen van de vergoeding voor beheerskosten in strafzaken van **61,01** euro.*

*Veroordeelt tot het betalen van een bedrag van **26,00** euro als bijdrage voor het begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand.*

*Veroordeelt om te betalen de som van **348,05** euro als gerechtskosten.*

HERSTELVORDERING

Verklaart de herstellvordering ontvankelijk en gegrond.

Beveelt tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke staat op het perceel gelegen te ; kadastraal bekend

*en dit binnen de termijn van **6 maanden** vanaf het definitief worden van het vonnis.*

*Zegt voor recht dat op vordering van het openbaar ministerie door de veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van **100,00 euro per dag vertraging** in nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van 6 maanden vanaf het definitief worden van huidig vonnis.*

Sluit een bijkomende termijn in de zin van artikel 1385bis, 4° lid Ger.W. uitdrukkelijk uit.

Machtigt voor zover geen gunstig gevolg wordt gegeven aan boven vermeld bevel binnen de termijn van 6 maanden na het definitief worden van huidig vonnis het college van burgemeester en schepenen van en de gemeentelijke stedenbouwkundig inspecteur van ambtswege om in de uitvoering ervan te kunnen voorzien op kosten van de veroordeelde

OP BURGERLIJK GEBIED

Houdt de burgerlijke belangen ambtshalve aan bij toepassing van artikel 4, tweede alinea VT.SV. aangehouden.

Alles wat voorafgaat werd overeenkomstig de bepalingen van de wet op het gebruik van de talen in gerechtszaken in het Nederlands in openbare terechtzitting behandeld.”

2. Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld door het afleggen van een verklaring op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, op:

- 2 april 2025 door de beklaagde _____ ;
- 10 april 2025 door het openbaar ministerie.

Deze partijen dienden tegelijk elk een verzoekschrift in op die griffie, overeenkomstig artikel 204 Wetboek van Strafvordering.

3. Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 24 oktober 2025 in het Nederlands:

- de beklaagde _____ in zijn middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester _____, advocaat met kantoor te _____, voor meester advocaat met kantoor te _____

- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van _____, advocaat-generaal.

4. De onderscheiden verklaringen van hoger beroep tegen het vonnis van 3 maart 2025 werden tijdig en regelmatig naar de vorm gedaan. Hetzelfde geldt voor het indienen van de grievenformulieren.

5. De advocaat van de beklaagde _____ diende nauwkeurige grieven in over de procedure, de schuld, de strafmaat en de herstellvordering.

Het openbaar ministerie deed dit over de strafmaat.

De hoger beroepen van respectief de beklaagde _____ en van het openbaar ministerie zijn ontvankelijk (art. 203 en 204 Wetboek van Strafvordering).

Het hof beslist in dit arrest binnen de perken van de hoger beroepen en vervolgens van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 Wetboek van Strafvordering. In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van de voormelde bepaling op te werpen.

6.1 De politie stelde op 1 mei 2020 vast dat op het vermelde perceel van de beklaagde de aangelegde verharding in steenpuin, over een oppervlakte van 15,70m x 6,70m, nog steeds aanwezig was. Verder stelde de politie vast dat geen “groen” werd aangeplant naast het bedrijfsgebouw en het groenscherm aldus niet conform was met de gemeentelijke stedenbouwkundige verordening van 15 december 2005 inzake integratie van bedrijfsgebouwen.

De beklaagde erkent de materiële vaststellingen. Hij erkende in de loop van het opsporingsonderzoek dat hij de verharding aanlegde, maar voert aan dat hij niet anders kon

dan de strafbare gedraging stellen. Hij roept overmacht in overeenkomstig artikel 71 Strafwetboek.

De beklaagde erkent dat hij niet over een stedenbouwkundige omgevingsvergunning beschikt voor die werken. Hij stelt zelf dat hij er maar niet in slaagde om een regularisatievergunning voor de verharding te bekomen. Hij moest de verharding volgens hem in allerijl aanleggen, omdat er een brand was in de loods en hij daardoor nadien asbest moest verwijderen. Omdat de voorkant van zijn perceel nog braakliggend was en de beklaagde zwaar bouwafval van afbraak en asbest moest wegvoeren, heeft hij daar een verharding in steenpuin aangebracht. Dit was volgens hem bijzonder dringend en hij had geen andere mogelijkheid. Zijn perceel was immers ingesloten geraakt door de afsluiting van het perceel dat vroeger van zijn moeder was, maar dat verkocht werd.

6.2 De telastlegging situeert zich in de periode van 1 mei 2020 tot 1 juni 2020.

Enerzijds roept de beklaagde als overmacht de ingeslotenheid van zijn perceel in, anderzijds beroept hij zich op een tijdelijke noodwendigheid.

Van de voorgehouden brand en de noodzaak om het bouwafval met inbegrip van asbest weg te voeren, levert de beklaagde geen enkel bewijs. Deze gebeurtenis is niet precies in de tijd te situeren. Alleszins is niet uit te maken of dit was in de periode van 1 mei 2020 tot 1 juni 2020, of kort daarvoor. Bovendien had dit enkel een tijdelijke ingreep kunnen zijn, zo lang en voor zover er nog afval moest kunnen worden afgevoerd en ook dat kon hij niet zonder enige vergunning. De beklaagde verklaarde aan de politie dat hij de uitweg dringend moest hebben en dat de verharding er nog ligt omdat het de enige uitweg is voor zijn exploitatie. Hij maakt niet aannemelijk dat voor het, overigens niet aangetoonde, urgente wegvoeren van afval, een verharding moest aangebracht worden en dat dit dermate urgent was, dat het vragen van een vergunning onmogelijk was. Niets wijst erop dat dit wegvoeren van afval met het zwaar materieel waarover hij beschikte of dat hij kon huren, niet kon gebeuren zonder verharding. Alles geeft aan dat de brand een voorwendsel is en dat de beklaagde met de verharding gewoon zonder meer een uitweg wilde realiseren. Deze omstandigheden kunnen geen overmacht uitmaken.

De voorgehouden ingeslotenheid van het perceel, als gevolg van de verkoop van de grond door zijn moeder en het verwerven ervan door een projectontwikkelaar die hem geen uitgang meer gunde, kan evenmin als overmacht worden aanvaard. De beklaagde erkent zelf dat zijn vroegere rijbewegingen gebeurden op een louter gedoogde overgang. Dit was de beklaagde bekend en de omstandigheid dat de overgang door de nieuwe eigenaar niet meer gedoogd werd kan hij derhalve niet inroepen als overmacht. Dit was ook voorzienbaar, zelfs al was hij bij de verkoop van dat perceel niet betrokken en had hij geen invloed op de voorwaarden van de verkoop.

De voorgehouden ingeslotenheid is bovendien feitelijk onjuist. De beklaagde spreekt in zijn conclusie trouwens zelf over quasi-ingesloten. Het perceel waarop de loods zich bevindt, ligt aan [redacted], wat een openbare weg is. Het is dus niet ingesloten. De beklaagde vermeldde zelf in zijn conclusies dat geen enkele vrederechter van oordeel zal zijn dat zijn perceel ingesloten is.

De door de beklaagde aangevoerde onwettigheid van de beslissing van 23 december 2021 van de deputatie [redacted] waarbij de regularisatie werd geweigerd, is zonder relevantie voor de schuld, gezien deze dateert van na de te last gelegde feiten. Het hof moet de wettigheid ervan in het kader van de schuldbeslissing dan ook niet beoordelen.

Verder staat het vast dat de beklaagde de verplichting van het groenscherm niet nakwam, zodat ook dit onderdeel van de telastlegging bewezen is. Hiervoor werd geen overmacht ingeroepen.

De beklaagde pleegde deze feiten bewust en met kennis van zaken, dit is wetens en willens. De feiten zijn hem ook toerekenbaar.

7. Bij het plegen van het misdrijf negeerde de beklaagde volkomen de stedenbouwkundige verplichtingen. Hij deed bewust zijn zin tegen de regels in en had geen enkele oog voor de belangen van de omgeving en de buurt.

De strafdoelstellingen bestaan in het uiting geven aan de maatschappelijke afkeuring ten aanzien van de overtreding van de strafwet, de bescherming van de maatschappij, het bevorderen van het herstel van het maatschappelijk evenwicht, het herstel van de door het misdrijf veroorzaakte schade en het bevorderen van de maatschappelijke rehabilitatie en re-integratie van de dader.

Gezien het professioneel en economisch karakter van het misdrijf, is een geldboete de meest passende straf om uiting te geven aan de maatschappelijke afkeuring. Tegelijk houdt het een zeker herstel in voor de kosten die samenleving droeg door de inzet van onder meer politie en justitie. Daarom moet die geldboete ook effectief zijn en is uitstel niet passend.

Deze straf houdt voor de beklaagde geen sociale declassering in, noch worden zijn kansen op reclassering verhinderd. Er is geen reden om hem de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling te gunnen. Dat zou in dit geval ook een verkeerd signaal zijn voor de eigenrichting waaraan hij zich bezondigde.

De geldboete is te verhogen met 70 deciemmen. De hierna bepaalde vervangende gevangenisstraf zet de beklaagde voldoende aan tot het betalen van de geldboete.

8. De beklaagde is gehouden tot de kosten van de strafvordering, hierna begroot.

Als veroordeelde tot een correctionele hoofdstraf is hij tevens gehouden tot het betalen van de bijdrage van 25 euro tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (art. 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen). Deze bijdrage, die een eigen aard heeft en geen straf inhoudt, wordt vermeerderd met 70 deciem tot 200 euro, en dit ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten.

Met toepassing van artikel 91 koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken veroordeelt het hof de beklaagde tot de vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure, die geïndexeerd 61,01 euro bedraagt. Met toepassing van diezelfde bepaling verhoogt het hof de kosten met 10 %.

Met toepassing van artikel 4, § 3 en artikel 5, § 1 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand, in werking getreden op 1 mei 2017 ingevolge artikel 6 van het koninklijk besluit van 26 april 2017 tot uitvoering van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand, veroordeelt het hof de beklaagde ook tot het betalen van een bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand, die sinds 1 maart 2025 na indexatie 26 euro bedraagt.

9.1 De verharding is nog steeds aanwezig en er is geen bewijs dat het groenscherm al werd gerealiseerd. Er is dus nog geen sprake van herstel.

Het openbaar ministerie vorderde ook voor het hof het herstel in de oorspronkelijke toestand door het verwijderen van de verharding. Het openbaar ministerie vorderde een hersteltermijn te voorzien en dit te koppelen aan een dwangsom te verbeuren per dag dat het herstel niet binnen de opgelegde hersteltermijn zou zijn uitgevoerd.

9.2 Artikel 6.3.1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bepaalt:

“Naast de straf beveelt de rechtbank, ambtshalve of op vordering van een bevoegde overheid, een meerwaarde te betalen en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken. Dat gebeurt, met inachtneming van de volgende rangorde:

1° als het gevolg van het misdrijf kennelijk verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening, het betalen van een meerwaarde;

2° als dit kennelijk volstaat om de plaatselijke ordening te herstellen, de uitvoering van bouw- of aanpassingswerken;

3° in de andere gevallen, de uitvoering van het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand of de staking van het strijdige gebruik.

Voor de diverse onderdelen van eenzelfde misdrijf kunnen verschillende herstelmaatregelen gecombineerd worden, bevolen volgens de rangorde, vermeld in het eerste lid. Het bevolen

herstel dekt steeds de volledige illegaliteit ter plaatse, ook al werd die mee veroorzaakt door stedenbouwkundige misdrijven of inbreuken die niet bij de rechter aanhangig zijn.”

Deze bepaling is te lezen in de context van artikel 159 Grondwet, op grond waarvan de rechter geen gevolg mag geven aan bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. De rechter moet de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid toetsen en onderzoeken of ze strookt met de wet, dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Meer bepaald gaat het hof daarbij na of de beslissing van het bestuur om het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Het hof beoordeelt echter niet de opportuniteit van de gevorderde maatregel.

Het bevelen van een herstelmaatregel vereist dat de plaatselijke ordening door het misdrijf is geschaad en de maatregel er toe strekt deze plaatselijke ordening te herstellen. Bij een niet-regulariseerbare overtreding van de bestemmingsvoorschriften moet het herstel in de oorspronkelijke toestand niet steeds worden bevolen, ongeacht de impact van de constructie op de plaatselijke ordening.

Overeenkomstig artikel 1 Eerste Aanvullend Protocol Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), moet de rechter nagaan of de vordering van de stedenbouwkundig inspecteur om een bepaalde herstelmaatregel te vorderen, uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Hij moet de vordering die gebaseerd is op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van een goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, zonder gevolg laten.

De rangorde van de te bevelen herstelmaatregelen in artikel 6.3.1, § 1, eerste lid, 1°, 2° en 3°, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening toont aan dat de omvang van de schade aan de plaatselijke ruimtelijke ordening, nog meer dan de overtreding zelf, bepalend is voor de keuze van de herstelmaatregel.

In beide gevallen blijft de evenredigheids- en redelijkheidstoets onverminderd van toepassing: het gevorderde herstel moet evenredig zijn aan de *in concreto* vastgestelde aantasting van de ruimtelijke ordening en de maatregel moet redelijk blijven in vergelijking tot de last die dit voor de betrokkene meebrengt. De concrete vaststelling dat de gevolgen van het misdrijf kennelijk niet verenigbaar zijn met een goede ruimtelijke ordening volstaat om het eventueel te bevelen herstel naar recht te verantwoorden.

9.3 Voor de herstellvordering die het openbaar ministerie instelt is geen voorafgaand positief advies van de Hoge Raad voor de Handhavingsuitvoering vereist. Artikel 6.3.10, § 1, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening legt deze verplichting enkel op aan de stedenbouwkundig inspecteur en de burgemeester, die hun respectieve herstellvordering inleiden bij het openbaar ministerie.

9.4 De inleidende dagvaarding is overeenkomstig artikel 6.3.1, § 6, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening overgeschreven in het bevoegde kantoor van de Algemene administratie van de Patrimoniumdocumentatie, namelijk dit van Ieper en onder het nummer .

9.5 De voorgehouden onwettigheid van de beslissing van 23 december 2021 van de deputatie West-Vlaanderen is net als voor de schuldbeslissing, zonder belang voor de beslissing over de herstellvordering. Zelfs al zou het hof de onwettigheid van deze weigeringsbeslissing vaststellen, dan nog beschikt de beklaagde daardoor niet over een vergunning en blijft een onwettigheid bestaan. Het hof kan bij een eventuele vaststelling van zo'n onwettigheid immers niet in de plaats van de overheid vaststellen dat vergunning wordt verleend of moet verleend worden.

Bovendien is de beslissing van 23 december 2021 ook helemaal niet onwettig omdat geen rekening zou zijn gehouden met de principes van de scheiding der machten door zich in te mengen in het burgerrechtelijk contentieux dat heerst tussen de perceeleigenaars. De aanvraag tot vergunning vanwege de beklaagde strekte tot het regulariseren van de verharding en het bijstellen van de voorwaarden tot aanleg van het groenscherm. Deze aanvraag werd door de deputatie geweigerd omdat ze niet verenigbaar was met de goede ruimtelijke ordening. Deze weigering werd draagkrachtig gemotiveerd op goede gronden in het algemeen belang, namelijk de nefaste impact op de verkeersveiligheid en de mobiliteit. Terecht werd overwogen in de beslissing dat de beklaagde zelfs niet nodig heeft om zijn landbouwgronden in ; en in het buitenland te bereiken, gezien hij die kan bereiken via . De oorspronkelijk inrit liep via en werd sedert 1985 gebruikt ter ontsluiting van de landbouwloods.

Dat op deze beslissing zou zijn aangestuurd door de buurman aan de overzijde van t die ooit gemeenteraadslid in was en die niet wil dat de beklaagde nog een landbouwactiviteit uitoefent, is onbewezen en bovendien helemaal niet relevant.

Dat er in juli 2022 een proefopstelling was, brengt ook niet mee dat de beklaagde inrit via de verharding moet kunnen blijven nemen. Het toont enkel aan dat de gemeente bereid was mee te denken over een oplossing.

Van een feitelijke onteigening door de weigering, is evenmin sprake.

Het herstel in de oorspronkelijke toestand door het verwijderen van de verharding is nog steeds nodig voor een goede ruimtelijke ordening.

Het betalen van een meerwaardesom realiseert niet het voor de goede ruimtelijke ordening noodzakelijke herstel. Uit de motivering van de weigeringsbeslissing volgt dat dit enkel kan bereikt worden met een herstel in de oorspronkelijke toestand.

9.6 Gelet op het talmen en zelfs de onwil van de beklaagde in het verleden om tot het volledig herstel over te gaan en het voortschrijden van onwettige toestand, wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel.

De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de veroordeelde om nu effectief zelf tot herstel over te gaan of over te laten gaan. Een vrijwillige uitvoering van de opgelegde herstelmaatregelen verdient vanuit het oogpunt van het algemeen belang de voorkeur, gezien een ambtshalve uitvoering van de herstelmaatregelen kosten voor de gemeenschap veroorzaakt, waarbij er geen enkele zekerheid bestaat over de recuperatie van deze kosten.

De beklaagde krijgt een hersteltermijn vooraleer de dwangsom verbeurt, terwijl de hersteltermijn pas loopt vanaf het in kracht van gewijsde gaan van dit arrest.

De lange tijd sedert dewelke de beklaagde reeds vrijwillig kon overgaan tot het volledig herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand en de gezien de aard en omvang van de werken voldoende ruime termijn welke haar hiertoe nog wordt verleend, brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van artikel 1385*bis*, laatste alinea, Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna hij pas de dwangsom zal kunnen verbeuren.

Het bedrag van de dwangsom per dag dat na het in kracht van gewijsde gaan van het arrest en na het verlopen van de hersteltermijn geen gevolg wordt gegeven aan het opgelegde herstel, moet voldoende hoog zijn om de beklaagde aan te zetten tot vrijwillig herstel.

Er is geen grond om een maximum voor de te verbeuren dwangsom te bepalen, gezien dit *in casu* de effectiviteit van de dwang die moet uitgaan van een dwangsom zou beperken, wat nodeloze uitvoeringskosten voor de gemeenschap zou kunnen veroorzaken.

Dat de stedenbouwkundig inspecteur en de burgemeester tot ambtshalve herstel worden gemachtigd, bij niet-uitvoering van de herstelmaatregelen binnen de gestelde termijn, noodzaakt helemaal niet tot het opleggen van een plafond voor de te verbeuren dwangsom, noch maakt dit het niet voorzien van een plafond onredelijk. De beklaagde heeft de uitvoering van de herstelmaatregelen trouwens volledig zelf in handen en kan de verbeuring van de dwangsom of het oplopen van de verbeurde dwangsommen vermijden door het herstel uit te voeren. De uitvoering door de veroordeelde zelf is vanuit maatschappelijk oogpunt te verkiezen en komt ook in eerste orde, gezien de ambtshalve uitvoering opnieuw kosten voor de samenleving veroorzaakt, zonder dat er zekerheid bestaat over het terugwinnen van de gemaakte kosten.

Dictum

Toegepaste wetsartikelen:

Het hof maakt toepassing van de hiervoor aangehaalde artikelen en van de artikelen:

- 211 en 211*bis*, Wetboek van Strafvordering,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

Beslissing van het hof:

Het hof,
rechtsprekend op tegenspraak,

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend met eenparige stemmen:

bevestigt het beroepen vonnis in de beslissing tot het aanhouden van de burgerlijke belangen;

wijzigt het beroepen vonnis voor zover bestreden voor het overige **als volgt**:

op strafgebied:

veroordeelt de beklaagde voor de enige telastlegging tot een geldboete van 400 euro, vermeerderd met deciemmen tot 3.200 euro of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van een bedrag van 25 euro, vermeerderd met 70 deciemmen en zo gebracht op 200 euro als bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van een bedrag van 61,01 euro als vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van een bijdrage van 26 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van de kosten van de strafvordering, voor het openbaar ministerie begroot op 348,05 euro in eerste aanleg en 113,91 euro in beroep;

herstel:

beveelt de beklaagde op vordering van het openbaar ministerie om over te gaan tot het herstel op het perceel te , kadastraal gekend onder:

(landbouwgebouw) en

(tuin), door:

- het integraal verwijderen van de verharding;
- het verwijderen van eventuele vloerplaten, het legaal verwijderen van alle afbraakmaterialen en het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde;

binnen een termijn van achttien maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen de voormelde termijn, de burgemeester van _____ en de stedenbouwkundig inspecteur van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen is bepaald in artikel 6.3.4, § 1, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening,

zegt voor recht dat op vordering van het openbaar ministerie door de veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van 125 euro per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van achttien maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden.

|

Kosten eerste aanleg: **€ 348,05**

Kosten beroep:

Afschrift vonnis:	€ 30,00
Afschriften akten HB:	€ 6,00
Opstelrecht ber. bekl.:	€ 35,00
Dagv. bekl.:	€ 32,55

€ 103,55

+ 10 % : € 10,36

Totaal : **€ 113,91**

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit raadsheer , als waarnemend kamervoorzitter, raadsheren

en in openbare rechtszitting van **5 december 2025** uitgesproken door wnd. kamervoorzitter , in aanwezigheid van , advocaat-generaal, advocaat-generaal, met bijstand van griffier